

Vzájemné vydání plnění v případě neplatné smlouvy

Ustanovení § 107 odst. 3 obč. zák. nelze aplikovat na námitky promlčení směřující proti nárokům jiným, byť s nároky podle ustanovení § 457 obč. zák. souvisejí (např. nárok osoby vydávající předmět bezdůvodného obohacení na náhradu nákladů, které na něj po dobu jeho užívání vynaložila, či nárok na náhradu znehodnocení vydávané věci). Nejde zde o nároky vzájemně podmíněné nárokem druhého účastníka neplatné kupní smlouvy, nýbrž o nároky samostatné - vzhledem ke vzájemným nárokům uvedeným v ustanovení § 457 obč. zák. - a nemající charakter synallagma.

Ustanovení § 107 odst. 3 obč. zák. nelze aplikovat na námitky promlčení směřující proti nárokům jiným, byť s nároky podle ustanovení § 457 obč. zák. souvisejí (např. nárok osoby vydávající předmět bezdůvodného obohacení na náhradu nákladů, které na něj po dobu jeho užívání vynaložila, či nárok na náhradu znehodnocení vydávané věci). Nejde zde o nároky vzájemně podmíněné nárokem druhého účastníka neplatné kupní smlouvy, nýbrž o nároky samostatné - vzhledem ke vzájemným nárokům uvedeným v ustanovení § 457 obč. zák. - a nemající charakter synallagma.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 2148/2000, ze dne 29.8.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce J. T., zastoupeného advokátem, proti žalované Jednotě spotřebnímu družstvu se sídlem v P., o zaplacení 461.596,- Kč s příslušenstvím a o vzájemném návrhu žalované na zaplacení 550.000,- Kč, vedené u Okresního soudu v Příbrami pod sp. zn. 8 C 197/96, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. května 2000, č. j. 23 Co 704/99-204, tak, že rozsudek krajského soudu a rozsudek Okresního soudu v Příbrami ze dne 21. 9. 1999, č. j. 8 C 197/96-178, se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Příbrami k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal (po rozšíření žalobního návrhu v průběhu řízení před prvním rozhodnutím soudu prvního stupně) zaplacení částky 444.596,- Kč s příslušenstvím, sestávající z částky 147.003,- Kč z titulu bezdůvodného obohacení, které vzniklo žalované bezplatným užíváním jeho nemovitosti, z částky 257.593,- Kč na náhradě škody způsobené žalovanou na nemovitosti tím, že ji po dobu užívání řádně neudržovala, a z částky 40.000,- Kč za náklady, které byl žalobce nucen vynaložit na obnovení odběru elektrického proudu do objektu. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a vzájemným návrhem se domáhala náhrady investic, které do objektu vložila; výši nároku vyčíslila částkou 550.000,- Kč, představující rozdíl tržní ceny nemovitosti mezi stavem v roce 1975 a stavem současným.

Okresní soud v Příbrami rozsudkem ze dne 9. 10. 1998, č. j. 8 C 197/96-95, uložil žalobci, aby zaplatil žalované částku 72.104,- Kč, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5. 3. 1996, č. j. 23 Co 57/96-57, byla určena neplatnost kupní

smlouvy ze dne 31. 7. 1975, již J. T. (otec žalobce) prodal žalované dům čp. 13 v B., s parcelami a příslušenstvím, za cenu ve výši 97.628,- Kč. Vlastníkem nemovitostí se po jeho smrti (29. 1. 1993) stal žalobce. Dne 18. 7. 1996 žalovaná předala nemovitosti žalobci, který jí zaplatil částku odpovídající výši kupní ceny. Dále bylo zjištěno, že žalovaná, která v letech 1977 - 1979 provedla rozsáhlou modernizaci a rekonstrukci objektu s investicí částky 443.154,- Kč, provozovala v objektu pohostinství až do roku 1991, poté nemovitosti do 31. 5. 1995 pronajímala a po tomto datu až do předání nemovitostí objekt nikdo nevyužíval. Soud dovodil, že vzhledem k neplatnosti kupní smlouvy jsou si účastníci povinni vrátit plnění a vypořádat vzájemné finanční nároky s tím související podle § 457 a § 458 obč. zák. Žalobci proto podle soudu náleží bezdůvodné obohacení podle § 451 obč. zák. v částce 220.203,- Kč za užívání nemovitostí do jejich vydání a částka 257.593,- Kč představující znehodnocení objektu tím, že žalovaná po dobu jeho užívání neprováděla běžnou údržbu. Protože žalovaná byla v období let 1975 - 1993 (do podání žaloby na neplatnost kupní smlouvy) oprávněným držitelem nemovitostí ve smyslu § 130 obč. zák., příslušela by jí náhrada nákladů, které na ně účelně vynaložila, a to ve výši 929.242,- Kč představující podle znaleckého posudku rozdíl mezi současnou hodnotou nemovitostí při zanedbané údržbě ze strany žalované s přihlédnutím k vynaloženým investicím na rekonstrukci a modernizaci objektu a současnou hodnotou nemovitostí při zachování jejich původního stavu při běžné údržbě bez investic. Vzhledem k vázanosti výší uplatněného vzájemného návrhu (550.000,- Kč), započel soud tuto částku proti nároku žalobce na zaplacení částky 477.896,- Kč a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované částku 72.104,- Kč.

K odvolání obou účastníků Krajský soud v Praze usnesením ze dne 13. 4. 1999, č. j. 23 Co 121, 122/99-132, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vytkl soudu prvního stupně především, že překročil žalobní petit ve výši 444.596,- Kč, kterým byl ve smyslu ustanovení § 153 odst. 2 o.s.ř. vázán, na druhé straně se nezabýval jednou z pohledávek žalobce ve výši 40.000,- Kč „jako poplatku“ za zřízení nového odběru elektrické energie pro dům. Odvolací soud dovodil, že předmětem řízení jsou pohledávky žalobce z důvodu bezdůvodného obohacení žalované z neplatné smlouvy (§ 451 odst. 2 obč. zák.) a vzájemná pohledávka žalované z téhož důvodu a že vzhledem k tomu mezi účastníky došlo jen k částečnému zúčtování jejich vzájemných pohledávek z neplatné smlouvy, jestliže žalovaná vydala dne 18. 7. 1996 nemovitosti žalobci, který jí vrátil kupní cenu. Přitom podle ustanovení § 98 o.s.ř. a § 457 obč. zák. je na soudu, aby provedl vzájemné zúčtování mezi účastníky, a to i bez námítky započtení nebo bez vzájemného návrhu. V takovém případě je podle odvolacího soudu nerozhodné, kdy byla pohledávka žalovanou uplatněna a zda je promlčena či nikoli, a soud prvního stupně tedy postupoval správně, jestliže se námítkou promlčení proti této pohledávce nezabýval. Za účelem vyjádření, zda vyčíslené znehodnocení domu v sobě obsahuje i míru jeho zhodnocení provedením rekonstrukce vnitřního uspořádání prostor domu v letech 1978 a 1979 a zda a jak se to promítlo v závěru znaleckého posudku vyčíslením znehodnocení domu, odvolací soud uložil, aby soud prvního stupně opětovně vyslechl znalce.

Okresní soud v Příbrami poté, co žalobce rozšířil žalobu o 17.000,- Kč na náhradě nákladů na zřízení nového odběrného místa, rozsudkem ze dne 21. 9. 1999, č. j. 8 C 197/96-178, uložil žalobci, aby zaplatil žalované částku 195.867,- Kč, a rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky a vůči státu. Vyšel ze zjištění, že žalovaná v letech 1977 - 1979 provedla rozsáhlou rekonstrukci a modernizaci objektu s celkovou investicí 443.154,- Kč. Podle posudku M. S., znalce z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí a z oboru stavebnictví, stavby obytné, průmyslové a zemědělské, by hodnota nemovitostí při zachování jejich původního stavu při běžné údržbě v současnosti činila 972.510,- Kč, vzhledem k provedeným investicím však při zanedbané údržbě ze strany žalované činí 1.901.752,- Kč; při běžné řádné údržbě a při zohlednění provedených investic by přitom cena nemovitostí dosahovala 2.159.345,- Kč. Soud dovodil, že žalobce má právo na náhradu za znehodnocení objektu způsobeného nedostatečnou údržbou ve výši 257.593,- Kč (rozdíl mezi

částkami 2.159.345,- Kč a 1.901.752,- Kč), na zaplacení nájemného ve výši 39.540,- Kč, které žalovaná prokazatelně přijala za pronájem nemovitostí, a na náklady za zřízení nového odběrného místa elektřiny ve výši 57.000,- Kč, celkem tedy 354.133,- Kč. Žalobce by měl žalované zaplatit 929.242,- Kč (rozdíl mezi současnou hodnotou objektu při zanedbané údržbě ve výši 1.901.752,- Kč a hodnotou objektu při zachování původního stavu při běžné údržbě 972.510,- Kč), avšak vzhledem k požadavku žalované na zaplacení částky pouze 550.000,- Kč, soud po vzájemné kompenzaci uvedených pohledávek účastníků uložil žalobci, aby žalované zaplatil částku 195.867,- Kč.

K odvolání obou účastníků Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 5. 2000, č. j. 23 Co 704/99-204, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, řízení o odvolání žalované po zpětvzetí zastavil, rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení mezi účastníky a vůči státu a nepřipustil proti rozsudku dovolání. Po doplnění dokazování výsledkem znalce vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se i s jeho závěry o důvodnosti nároků žalobce i žalované podle ustanovení § 457 a § 458 odst. 1 obč. zák. i s provedenou kompenzací pohledávek. Podle odvolacího soudu žalobce neprokázal, že by po vydání nemovitostí (od 18. 7. 1996) vynaložil nutné náklady v souvislosti s jejich vydáním, jeho nárok tedy nemůže být posuzován z hlediska ustanovení § 458 odst. 3 obč. zák. Námitku promlčení, kterou opakovaně žalobce uplatňoval, neshledal odvolací soud opodstatněnou s odůvodněním, že účastníci jsou povinni vzájemně si vrátit vše, co dostali podle neplatné smlouvy, přičemž vzhledem ke včasnému uplatnění žaloby neměla žalovaná možnost namítat promlčení; proto podle § 107 odst. 3 obč. zák. nemůže být přihlédnuto ani k námitce promlčení ze strany žalobce.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) a § 239 odst. 2 o.s.ř. a které odůvodňuje podle § 241 odst. 3 písm. a) a d) o.s.ř. Namítá, že mu soudy obou stupňů nesprávným postupem odňaly možnost jednat před soudem, neboť nebraly v úvahu jeho návrhy, námítky a argumentaci a nezabývaly se jimi, konkrétně okresní soud ve svém původním rozsudku zcela pominul námitku promlčení vzájemného nároku žalované, kterou měl posuzovat nikoli podle § 107 odst. 3 obč. zák., nýbrž podle § 107 odst. 1 a 2 obč. zák. Kromě toho se podle dovolatele odvolací soud vůbec nezabýval právním posouzením jím skutečně uplatněných nároků, a v řízení nepřihlédl k výhradám žalobce vůči osobě znalce a jeho posudkům. Žalobce namítá, že odvolací soud se neorientoval v uplatněných nárocích a žalobcových výhradách vůči vzájemnému návrhu žalované, neboť na úhradě nutných nákladů podle ustanovení § 458 odst. 3 obč. zák. žalobce nikdy netrval a tento nárok v řízení neuplatnil a skutkově ani právně nevymezil. Přípustnost dovolání podle § 239 odst. 2 o.s.ř. pak dovolatel spatřuje v nesprávných právních závěrech odvolacího soudu ohledně otázek vztahu vzájemného vrácení plnění podle § 457 obč. zák., znehodnocení vrácené věci a práva na náhradu nutných nákladů podle § 458 odst. 3 obč. zák., zejména z hlediska posuzování promlčení těchto práv. Podle dovolatele je především zřejmé, že žalovaná uplatnila vzájemným návrhem nárok na náhradu za zhodnocení vydaného objektu (§ 458 odst. 3 obč. zák.) a že na námitku promlčení, kterou vůči tomuto nároku vznesl, ustanovení § 107 odst. 3 obč. zák. nedopadá. Navrhuje tedy, aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření navrhla, aby dovolání bylo odmítnuto. Ohledně dovolacího důvodu podle § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 465/99 a v ostatním se ztotožňuje s odůvodněním rozsudku odvolacího soudu.

Vzhledem k ustanovení části dvanácté, hlavy první, bodu 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony,

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) dovolání projednal a rozhodl o nich podle dosavadních předpisů, (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 1. 2001 - dále jen „o.s.ř.“). Po zjištění, že dovolání, které bylo podáno včas, osobou oprávněnou - účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), se nejprve zabýval přípustností dovolání.

Podle § 236 odst. 1 o.s.ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Proti rozhodnutí odvolacího soudu je dovolání přípustné, jestliže trpí vadami uvedenými v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. pod písm. a) až g). Přípustnost dovolání z hlediska tohoto ustanovení přitom není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že rozhodnutí odvolacího soudu je postiženo některou z vad uvedených v § 237 odst. 1 o.s.ř. Přípustnost dovolání nastává pouze tehdy, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu vadou uvedenou v tomto ustanovení skutečně trpí.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. je dovolání přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže účastníku řízení byla nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem.

O případ odnětí možnosti jednat před soudem jde tehdy, jestliže soud postupoval v řízení tak, že znemožnil účastníku řízení realizaci těch procesních práv, která mu občanský soudní řád dává (např. právo zúčastnit se jednání ve věci, činit přednesy, navrhopat provádění důkazů apod.). Za “postup soudu v průběhu řízení” je podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 1996 možno považovat jen činnost, která vydání konečného soudního rozhodnutí předchází, nikoli vlastní rozhodovací akt soudu, který má za úkol průběh řízení zhodnotit (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR z 27. 6. 1996, 2 Cdon 539/96, publikované pod č. 27 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1998).

V posuzovaném případě žalobce přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. spatřuje v tom, že se soudy obou stupňů nezabývaly jeho návrhy a argumentací v řízení, zejména že pominuly námitku promlčení, kterou uplatnil proti nároku plynoucímu ze vzájemného návrhu žalované. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce (jeho právní zástupce) se osobně účastnil jednání ve věci, byl mu dán prostor k přednesům i k vyjádřením k přednesům protistrany, mohl se vyjádřit jak k provedeným důkazům, tak k právní stránce věci a nebylo mu znemožněno ani to, aby uplatňoval procesní návrhy. Okolnost, že se soudy pro svůj právní názor na uplatnitelnost námitky promlčení nezabývaly její důvodností, je jejich hodnotícím úsudkem, projeveným v rozhodnutí, a tudíž ve smyslu výše řečeného nejde o nesprávný postup soudu “v průběhu řízení” a tedy ani o odnětí možnosti jednat před soudem; přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. proto dovodit nelze.

Podle § 239 odst. 2 o.s.ř. nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku, je dovolání přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Dovolání může být podle tohoto ustanovení přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, přípustnost dovolání

neumožňují) a jde-li zároveň o právní otázku zásadního významu, ať z oblasti hmotněprávní či procesní.

O rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadního významu jde nejen tehdy, jestliže odvolací soud posuzoval právní otázku, která v projednávané věci měla pro meritorní rozhodnutí zásadní význam (tedy nejde o posouzení jen takové právní otázky, které pro rozhodnutí věci nebylo určující). Rozhodnutí odvolacího soudu musí současně mít po právní stránce zásadní význam z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (mající obecný dopad na případy obdobné povahy). Rozhodnutí odvolacího soudu má z tohoto pohledu zásadní význam zpravidla tehdy, jestliže řeší takovou právní otázku, která judikaturou vyšších soudů (tj. dovolacího soudu a odvolacích soudů) nebyla vyřešena nebo jejíž výklad se v judikatuře těchto soudů dosud neustálil (vyšší soudy při svém rozhodování řeší takovou otázku rozdílně, takže nelze hovořit o ustálené judikatuře), nebo jestliže odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je řešena v konstantní judikatuře vyšších soudů [rozhodnutí odvolacího soudu představuje v tomto směru odlišné („nové“) řešení této právní otázky].

Nesprávné právní posouzení věci [§ 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř.] může spočívat v tom, že dovolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 107 odst. 1 obč. zák. právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení se promlčí za dva roky ode dne, kdy se oprávněný dozví, že došlo k bezdůvodnému obohacení a kdo se na jeho úkor obohatil. Podle odst. 3 tohoto ustanovení jsou-li účastníci neplatné nebo zrušené smlouvy povinni vzájemně si vrátit vše, co podle ní dostali, přihlédne soud k námitce promlčení jen tehdy, jestliže by i druhý účastník mohl promlčení namítat.

Podle § 451 odst. 1 obč. zák. kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Podle odst. 2 tohoto ustanovení bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

Podle § 457 obč. zák. je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal.

Podle § 458 odst. 1 obč. zák. musí být vydáno vše, co bylo nabyto bezdůvodným obohacením. Není-li to dobře možné, zejména proto, že obohacení záleželo ve výkonech, musí být poskytnuta peněžitá náhrada. Podle odst. 2 tohoto ustanovení s předmětem bezdůvodného obohacení musí být vydány i užitky z něho, pokud ten, kdo obohacení získal, nejednal v dobré víře. Podle odst. 3 ten, kdo předmět bezdůvodného obohacení vydává, má právo na náhradu nutných nákladů, které na věc vynaložil.

V případě neplatné kupní smlouvy, již měla být převedena nemovitost, jsou plněními, která jsou si její účastníci ve smyslu § 457 obč. zák. povinni vydat, ze strany prodávajícího převod vlastnictví a ze strany kupujícího zaplacení kupní ceny. Jde o případ vzájemného (vzájemně podmíněného) plnění, kdy jedna strana nemůže požadovat plnění bez současného poskytnutí protiplnění (tzv.

synallagmatický závazek podle § 560 obč. zák.). Jen k takto vymezenému plnění se vztahuje ustanovení § 107 odst. 3 obč. zák., jehož smyslem je zamezit nerovnoměrnosti spočívající v tom, že prodávající je ve svém nároku na vydání nemovitosti zvýhodněn nepromlčitelností vlastnického práva oproti kupujícímu, jehož nárok na vrácení peněžitého plnění se promlčuje (srov. též důvodovou zprávu k zákonu č. [131/1982](#) Sb.). Ustanovení § 107 odst. 3 obč. zák. tedy nelze aplikovat na námitky promlčení směřující proti nárokům jiným, byť s nároky podle ustanovení § 457 obč. zák. souvisejí (např. nárok osoby vydávající předmět bezdůvodného obohacení na náhradu nákladů, které na něj po dobu jeho užívání vynaložila, či nárok na náhradu znehodnocení vydávané věci). Nejde zde totiž o nároky vzájemně podmíněné nárokem druhého účastníka neplatné kupní smlouvy, nýbrž o nároky samostatné - vzhledem ke vzájemným nárokům uvedeným v ustanovení § 457 obč. zák. - a nemající charakter synallagma.

V posuzovaném případě sice byla původem sporu neplatná kupní smlouva, avšak není pochyb o tom, že plnění, která podle ní obdrželi prodávající a kupující (převod vlastnického práva oproti zaplacení kupní ceny), byla vzájemně dobrovolně vydána a nestala se ani předmětem tohoto řízení. Nároky, které účastníci v řízení proti sobě uplatnili, jsou již nároky odlišnými, nepodléhajícími režimu ustanovení § 457 obč. zák. Především je zřejmé, že žalovaná uplatnila nárok na náhradu nákladů (investic), které vynaložila na nemovitosti žalobce; tomuto nároku neodpovídá žádná vzájemně podmíněná povinnost žalované, kterou by žalobce uplatňoval. Požadoval-li totiž žalobce úhradu částek odpovídajících výši nájemného za užívání nemovitosti žalovanou v době tří let před jejím vydáním, jde o nárok na vydání bezdůvodného obohacení získaného plněním bez právního důvodu podle § 451 odst. 2 obč. zák., a požadavky na úhradu částky odpovídající znehodnocení nemovitosti za dobu užívání a částky potřebné k obnově elektrického připojení jsou nároky na náhradu škody podle § 420 obč. zák. Nepřihlédl-li v rámci takto vymezených nároků odvolací soud k námitce promlčení proti nároku žalované na náhradu nákladů vynaložených na předmětné nemovitosti právě s odkazem na ustanovení § 107 odst. 3 obč. zák., je zřejmé, že pod ustanovení § 457 obč. zák., k němuž se tato norma upíná, nesprávně podřadil i jiné - nesynallagmatické - nároky; tedy obě normy nesprávně vyložil [nesprávný právní názor podle § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř.], a to způsobem, který tím, že nerespektuje ustálenou judikaturu, vede dovolací soud k závěru, že dovolání je podle § 239 odst. 2 o.s.ř. přípustné; ze stejných důvodů je pak i důvodné.

Jelikož dovolací důvod podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. je naplněn, Nejvyšší soud České republiky rozsudek odvolacího soudu zrušil (§ 243b odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř.). Vzhledem k tomu, že stejnými vadami, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, trpí i rozsudek soudu prvního stupně, byl i tento rozsudek zrušen a věc byla vrácena Okresnímu soudu v Příbrami k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 věta druhá o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)

- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)